

L.3099!

Ενῷ οἱ Οὐρανοὶ ἀγάλονται διὰ τὸ νέον ἀ-
πόκτημα, μὴ λησμονήσῃ καὶ ἡ Γῆ τὴν ἀπώ-
λειαν αὐτῆς διὰ τὸ γλυκύ σου ἦθος, τὴ εὐγε-
νῆς καὶ ἐξαιρετικὸν πνεῦμα καὶ τὴν λεπτότητα
τοῦ αἰσθήματος. Ὡς Ἐλένη, δὲν σοὶ προσφέρω
τὸ δόλιον τῆς κολακείας δάκρυ· σὺ εἶσαι ἄγ-
γελος, καὶ ὡς ἄγγελον σὲ ἐξετίμησα. Πιστεύω
ὅτι δὲν υπερβῆλλω λέγων ὅτι πάντες σὲ ἐ'ορή-
νησαν, διότι τοιαῦτα λεπτοφυῆ ὄντα προώρως
ὕπὸ τοῦ θανάτου ἀφαρπαζόμενα ἐπιφέρουσι ἐ-
παισθητὴν ἔλλειψιν εἰς σύμπαν τὸ οἰκοδόμημα
τῆς Ἰδέας, τοῦ Ἀγαθοῦ καὶ τοῦ Ὀρθίου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΘΩΑΝ ΨΥΧΗΝ

ΤΗΣ

ΕΛΕΝΗΣ ΜΑΡΚΟΥ Κ. ΘΕΟΤΟΚΗ

Ἀποβιώσασθς τῇ 16 Μαρτίου 1878.

—
Ἐν ἄγγελοῦδι ἐδέχθηκε
Γιὰ χεῖρι ἐδῶ σταλμένο,
Ὁ Πλάστης εἰς τοὺς κόλπους του,
Κ' ἐφίλησε θερμά.

Στὸ φίλημ' ἀποκρίθηκε
Μὲ γέλιο ἀγαπημένο·
Ὅλοι στὴν γῆ μ' ἐκλαίγανε
Μὲ δάκρυα θλιβερά.

Ἐδῶ ἔναι ἡ κατοικία μου,
Τῶσπεκα στ' ὄνειρό μου,
Ὅπου δὲν παύει ἡ Ἄνοιξις
Νὰ ψάλλῃ ἀρμονικά.

Ὅπου ἔναι δόξα ἀθάνατη,
Ἄμάραντα τὸ κάλλη,
Ὅπου ζωὴ καὶ θάνατος
Δὲν εἶν' πραγματικά.

Ὡς Πλάστη μου, ἐλησμόνησα
Ἀπ' τὴν πολλὴ τὴν δόξα,
Ἐνῷ νεκρὴν μὲ ἀσπάζοντο,
Ὡς πόσον τρομερά

Γι' αὐτοῦς ἦταν ἡ θλίψη·
Τὸ πᾶν θεὸν τὸς λείψη,
Δὲν θὰ λησμονηθῇ,
Ὅσο νὰ βγῇ ἡ ψυχὴ.

VΣ/100 ↓
Αρ. Εισ. 889

